

Сутринъ рано почне да се кара —
всичко ѝ е въвъ очитъ трънъ —
не била тя хилава и стара,
а сънътъ ѝ не билъ като сънъ: —

и възглавниците ѝ корави,
и дюшекътъ ѝ не билъ по-мекъ. . .
И решила тя да си направи
пухени възглавки и дюшекъ.

Изловила де що гжска мине —
своя ли, комшийска ли била, —
не остана гжска съ перушина
въ баба-Мартината махала.

И напълнила тя три чувала
съ пухъ: и бълъ, и чистичъкъ и мекъ.
Стига вече е на твърдо спала,
отъ сега сънътъ ѝ ще е лекъ . . .

И отишла Марта на пазаря
да си купи шарена басма. —
Ефтини калъфи да изкара,
ще си ги ушие тя сама . . .

До като се бавила въ пазаря,
внукъ ѝ Малъкъ Сѣчко, да е живъ,
си играелъ въ кѣщи съсъ другари,
а пъкъ билъ той лудъ и пакостливъ.

Влѣзълъ и измѣкналъ отъ килера,
та изтърсилъ бабиния пухъ.
Съ него почнали да се замѣрятъ,
вѣтъра го грабналъ, лекъ и сухъ.

Та замрежило се съ пухъ небето,
и западалъ по земята чакъ. —
Бълъ дюшекъ покрилъ до край полето —
и го хората нарекли снѣгъ.

А пъкъ баба Марта, кавгаджийка,
пакъ останала безъ мекъ дюшекъ,
ще се кара съ внуци и комшийки,
и сънътъ ѝ нѣма да е лекъ . . .